

Sygn. akt IX W 1937/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:Przewodniczący: SSR Joanna Sienicka

Protokolant: Kalina Pawełko

w obecności oskarżyciela publ. P. S.

po rozpoznaniu w dniu 12 VII, 16 IX , 18X, 1 XII 2016 r. sprawy

1J. S. c. S. i Z. z domu (...) ur. (...) w B.

obwinionej o to, że: w dniu 02.12.2015r. około godziny 16:50 w J. na ul. (...) kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) podczas manewru wymijania nie zachowała bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z tym pojazdem powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

2. B. B. (1) c. J. i Z. z domu D. ur. (...) w O.

obwinionej o to, że: w dniu 02.12.2015r. około godziny 16:50 w J. na ul. (...) kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) podczas manewru wymijania nie zachowała bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z tym pojazdem powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I obwinioną B. B. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II obwinioną J. S. uznaje za winną popełnienia zarzucanego czynu z tym ustaleniem , iż obwiniona zmieniła tor jazdy na przebiegający w lewo w kierunku nadjeżdżającego z przeciwka pojazdu M. o nr rej (...) doprowadzając do likwidacji bocznej bezpiecznej odległości pomiędzy pojazdami i na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym skazuje ją, wymierzając na podstawie art. 86§1kw **karę 200 (dwieście) złotych grzywny;**

III na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw , art. 118§2kpw, i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża obwinioną **J. S.** zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie **100(sto) złotych**, opłatą w kwocie **30 (trzydzieści) złotych** oraz ½ wydatków zwianych z opracowaniem opinii przez biegłego tj kwotą **351,67(trzysta pięćdziesiąt jeden 67/100) zł** , w części uniewinniającej koszty postępowania ponosi Skarb Państwa;

IV na podstawie art. 118 § 2 kpw w zw. z art. 119 kpw w zw. z art. 616 § 1 pkt. 2 kpk i art. 626 § 1 kpk zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionej **B. B. (1) kwotę 576** (pięćset siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez obwinioną z tytułu ustanowienia obrońcy w sprawie.

UZASADNIENIE

B. B. (1) została obwiniona o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym polegającego na tym, że w dniu 02.12.2015 r. ok. godz. 16::30 w J. na ul. (...) kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) podczas manewru wymijania nie zachowała bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z tym pojazdem powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniona mieszka w J., prowadzi własną działalność gospodarczą, z której osiąga dochód(...) złotych netto, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Według oświadczenia w przeszłości nie była karana za wykroczenia w ruchu drogowym.

J. S. została obwiniona o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym polegającego na tym, że w dniu 02.12.2015 r. ok. godz. 16::30 w J. na ul. (...) kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) podczas manewru wymijania nie zachowała bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z tym pojazdem powodując jego uszkodzenie oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniona mieszka w J., pracuje w Urzędzie (...) prowadzi również działalność gospodarczą, osiąga dochód w kwocie około (...) złotych miesięcznie, na utrzymaniu posiada niepracującego męża oraz dwójkę dzieci. Według oświadczenia w przeszłości nie była karana za wykroczenia w ruchu drogowym.

W dniu 2 grudnia 2015 r. około godz. 16:50 obwiniona J. S. jechała od strony O. w kierunku miejscowości J. pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...). W tym samym czasie obwiniona B. B. (1) poruszała się pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) od strony miejscowości J. w kierunku O.. Przewoziła w pojeździe psa, który zapięty był szelkami ograniczające jego ruchy. Pojazdy poruszały się ul. (...) w J., o jezdni szerokości 5,5 m pozwalającej na bezkolizyjne wyminięcie się dwóch pojazdów osobowych bez konieczności zjazdu na pobocze. Po obu stronach drogi znajduje się trawiaste pobocze o szerokości od 0,5m do 1,0 m. Widoczność była dobra, ograniczona jedynie porą dnia, było już ciemno.

Przed obwinioną B. B. nie poruszał się żaden pojazd, natomiast obwiniona J. S. jechała w kolumnie pojazdów- przed nią znajdował się samochód dostawczy nieustalonej marki, a za nią osobowy, którego danych także nie ustalono. Obwiniona B. B. jechała środkiem swojego pasa ruchu. Na prostym odcinku drogi, gdy pojazd obwinionej B. B. był w trakcie wymijania się z pojazdem typu bus poprzedzającym pojazd J.S., zauważyła, że jadąca za busem J. S. zmieniła tor ruchu na przebiegający w lewo zmniejszając tym samym bezpieczną odległość boczną między pojazdami. Widząc ten manewr B. B., aby uniknąć zdarzenia, odbiła w prawo, w kierunku prawej krawędzi jezdni. Mimo manewrów obronnych podjętych przez B. B. doszło do zderzenia pojazdów lusterkami. J. S. nie zatrzymała się, kontynuowała jazdę w kierunku J.. B. B. zawróciła i udała się za obwinioną J. S.. Pojazdy zatrzymały się przy ul. (...) w J.. Na miejsce zdarzenia wezwana została policja. Przez przybyciem patrolu policji do obwinionej B. B. przyjechał ojciec, który zabrał z samochodu psa. Przybyli na miejsce funkcjonariusze R. M. oraz A. S. wysłuchali uczestniczek i obejrżeli miejsce zdarzenia. Z uwagi na rozbieżne wersje przedstawione przez kierujące odstąpili od nakładania mandatów karnych i sporządzili dokumentację celem skierowania wniosku o ukaranie.

(dowód: notatka urzędowa k. 1, karta zdarzenia drogowego k. 2, pismo B. B. k. 5, szkic J. S. k. 8, wydruk mapy k. 42, wydruk z (...) k. 52-53, kopia rachunku telefonicznego k. 54, pismo B. B. do Gminy J. k. 55, informacja z Gminy J. k. 56, informacja z K. O. k. 84, płyta (...) z nagraniem zgłoszenia k. 86, wydruk z bazy (...) k. 88-89, oględziny miejsca zdarzenia k. 91-93, płyta(...) ze zdjęciami miejsca zdarzenia k. 94, kopia notatników służbowych R. M. i A. S. k. 104-113, płyta (...) ze zdjęciami pojazdu B. B. k. 113, wydruki ze zdjęć k. 121-136, zdjęcia przedłożone przez obrońcę B. B. k. 137, informacja z Powiatowej (...) k. 142, akta szkody (...) k. 146-147, opinia biegłego E. R. k. 148-163, zdjęcia k. 174-175, wyjaśnienia B. B. k. 44-45, k. 67, zeznania K. R. k. 45, zeznania R. M. k. 64v.-65v., zeznania M. R. k. 65v.-66, zeznania J. B. k. 66v., opinia ustna E. R. k. 185-186).

Obwiniona B. B. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż jechała prawidłowo z zachowaniem zasad bezpieczeństwa, środkiem swojego pasa ruchu i nie zbliżała się do osi jezdni. Widząc pojazdy nadjeżdżające z przeciwka nie zmniejszyła prędkości i jechała cały czas około 70km/h. Mijając się z busem jadącym z przeciwnego kierunku, gdy była w połowie jego długości, zauważyła pojazd J. S., który wychylił się zza busa. B. B. wyjaśniła, że odbiła w prawo aby uniknąć zderzenia, jednak samochód obwinionej J. S. otarł się o jej pojazd. B. B. konsekwentnie podkreślała, że bezkolizyjnie minęła się z samochodem jadącym przed obwinioną J. S., który był pojazdem dostawczym i był szerszy niż samochód J.S.. Obwiniona zaprzeczyła aby w czasie jazdy prowadzenie samochodu utrudniał jej przewożony pies, ponieważ był zapięty w szelki służące do transportu. W czasie jazdy pies nie miał możliwości przemieszczania się w stronę kierowcy. B. B. wyjaśniła, że gdy zawiadomiła o zdarzeniu Policję zadzwoniła także do ojca aby zabrał psa aby nie przeszkadzał. Ponadto obwiniona B. wyjaśniła, że po zderzeniu J.S. odjechała i mimo wielu możliwości nie zatrzymywała się. Udało jej się zatrzymać obwinioną S. dopiero po zjeździe w ul. (...) gdy zjechała jej drogę. B. B. wyjaśniła, że na miejscu nie mogły dojść do porozumienia J.S. obwiniała ją o spowodowanie zderzenia. Wyjaśniła, że wspólnie z policjantami udali się na miejsce gdzie doszło do kontaktu pojazdów, jednak na jezdni brak już było odłamków plastiku. Wcześniej na jezdni leżały odłamki plastików z lusterek.

Obwiniona J. S. także nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia. Wyjaśniła, iż jechała w kolumnie pojazdów, gdzie jako pierwszy, w odległości około 300 metrów przez nią, jechał pojazd dostawczy. Poruszała się ze stałą prędkością i trzymała się krawędzi jezdni. Obwiniona J. S. podkreśliła, że w jej ocenie to B. B. jechała środkiem jezdni, co było przyczyną zdarzenia. Obwiniona J. S. przyznała, że jezdni jest na tyle szeroka że dwa pojazdy zmieszczą się bez konieczności zjeżdżania na pobocze. Oświadczyła, iż codziennie jeździ tą trasą do pracy i dobrze ją zna. Przyznała, że gdy udała się z policjantami na miejsce kolizji odłamki plastikowe zostały już przemieszczone. J. S. wyjaśniła, że zatrzymała się na pierwszym możliwym zjeździe, koło latarni.

W ocenie Sądu na podzielenie zasługują jedynie wyjaśnienia obwinionej B. B., są logiczne oraz korespondują z opinią biegłego z zakresu ruchu drogowego E. R.. Obwiniona B. B. bezkolizyjnie wyminęła się z pierwszym z pojazdów z kolumny i nie miała powodu aby zmieniać toru ruchu swojego pojazdu. Jej relacja jest spójna, rzeczowa.

Nie sposób natomiast podzielić wyjaśnień obwinionej J. S., jako nielogicznych i nie znajdujących potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w sprawie Szerokość jezdni umożliwiła bezkolizyjne wyminięcie się pojazdów obwinionych bez konieczności zjazdu na pobocze. Obwiniona J.S. jechała jako drugi z pojazdów w kolumnie, za pojazdem dostawczym, szerszym niż samochody osobowe, a tym samym zajmującym większą część pasa ruchu. Z pojazdem tym B. B. wyminęła się bezkolizyjnie. Sąd podzielił wnioski opinii biegłego oraz twierdzenia B. B., iż J. S. na prostym odcinku drogi zmieniła toru jazdy na przebiegający w lewo. Nie można wykluczyć, iż zamierzała wykonać manewr wyprzedzenia poprzedzającego ją pojazdu dostawczego.

Podkreślić należy iż w postępowaniu nie ujawniono osób, które były świadkami zderzenia, nie ustalono danych kierującego pojazdem dostawczym, który jechał przed obwinioną J. S.. Wszyscy świadkowie przybyli na miejsce już po zderzeniu się pojazdów.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. R., koło którego posesji zatrzymały się obwinionego. Świadek nie widział samego zdarzenia, potwierdził, że kobiety nie mogły dojść do porozumienia, kłóciły się ze sobą, były zdenerwowane. Lusterka w obu pojazdach były uszkodzone, ale nie oglądał dokładnie pojazdów. W pojeździe obwinionej znajdował się pies, zabrany następnie przez członka jej rodziny.

Sąd podzielił również zeznania R. M. (3), który obsługiwał przedmiotowe zdarzenia i wspólnie z A. S. wykonywał dokumentację na miejscu. Świadek wskazał, iż obwinione znajdowały się poza miejscem gdzie doszło do kontaktu pojazdów lusterkami. Świadek wskazał, że nie był sporządzany szkic z zaznaczeniem położenia odłamków. Jego kolega z patrolu wykonał zdjęcia. R. M. potwierdził, iż z obwinionymi udali się na miejsce gdzie pojazdy zderzyły się jednak z uwagi na późną porę nie ujawnili tam żadnych odłamków pochodzących z pojazdów. Podkreślił, iż z uwagi na upływ czasu nie pamięta już wielu szczegółów.

Sąd uznał powyższe zeznania za wiarygodne. Znajdują one potwierdzenie w treści dokumentacji sporządzonej w czasie interwencji.

Podobnie Sąd ocenił zeznania M. R., który prowadził czynności wyjaśniające w przedmiotowej sprawie. Przyznał, iż osobiście nie był na miejscu zdarzenia. Zaprzeczył aby znał prywatnie którąkolwiek z obwinionych.

Sąd miał na uwadze dokumentację przesłaną przez Komisariat Policji w D., z której wynika, iż interwencję zgłosiła B. B., a po kilku minutach podobny telefon wykonała także J. S.. W toku postępowania wykonano dokumentację fotograficzną miejsca zdarzenia. Z przedłożonych zdjęć wynika, iż jest to prosty odcinek drogi, bez wyraźnych ubytków w jezdni, z trawiastym poboczem. Zgodnie z wykonanymi pomiarami szerokość jedni wynosi około 5,5 metra, jest zatem wystarczająca aby swobodnie mogły minąć się dwa pojazdy osobowe.

Sąd podzielił także zeznania J. B., ojca obwinionej B. B., który przyjechał aby zabrać jej psa. Świadek wskazał, iż pojazdy obu obwinionych zaparkowane zostały na ul. (...) i tam rozmawiał z córką oraz drugą obwinioną. J. B. podkreślił, że uwagi na brak porozumienia zaproponował córce aby wezwała Policję celem wyjaśnienia sprawy. J. B. zeznał, że nie był na miejscu zdarzenia, jedynie przejeżdżał tamtędy jednak nie ujawnił żadnych odłamków plastików. Podkreślił, że obwiniona J. S. od miejsca gdzie doszło do kolizji do ul. (...) miała kilka możliwości zatrzymania swojego samochodu.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Biegły po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym ustalił, iż w momencie kontaktu pojazdy usytuowane były w pozycji zbliżonej do równoległej. M. o nr (...), którym kierowała obwiniona J. S., znajdował się lewą stroną pojazdu częściowo po lewej stronie jezdni, nieznacznie przekraczając oś jezdni. Biegły wskazał iż bezpośrednią przyczyną zdarzenia była zmiana toru ruchu jazdy w kierunku lewej strony przez obwinioną J. S., która poruszała się za samochodem dostawczym. Jak wskazał biegły obwiniona J. S. manewr ten wykonała bez zachowania szczególnej ostrożności i upewnienia się czy jest to bezpieczne i nie spowoduje zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Dodatkowo biegły ustalił, iż przy istniejącej szerokości jezdni w miejscu zdarzenia istniała możliwość bezkolizyjnego wykonania manewru wymijania pojazdów obwinionych. Pozostawał jeszcze wolny pas jezdni o szerokości około 1,5 metra. Pojazdy przy wymijaniu nie musiały korzystać z pobocza. Biegły zaznaczył, iż ujawnione w obu pojazdach uszkodzenia lusterek są charakterystyczne dla uszkodzeń powstałych podczas manewrów wymijania przy niezachowaniu odstępu bocznego. Do kontaktu pomiędzy pojazdami obwinionych mogło dojść w chwili, gdy obwiniona J. S. jadąc za samochodem dostawczym zmieniła tor jazdy na przebiegający w kierunku lewej strony, gdzie znajdowała się obwiniona B. B.. Manewr taki J. S. mogła wykonać aby upewnić się czy może rozpocząć manewr wyprzedzenia jadącego przed nią busa. Biegły przyjął, iż taki przebieg zdarzenia jest najbardziej prawdopodobny. Koresponduje z ujawnionymi uszkodzeniami pojazdów, sytuacją i warunkami na drodze, szerokością jezdni, gabarytami pojazdów oraz wersją zdarzenia przedstawioną przez jedną z uczestniczek. Biegły podkreślił, iż mało prawdopodobne jest aby obwiniona B. B. po wykonaniu bezkolizyjnego manewru wymijania z pojazdem dostawczym zmieniła tor ruchu na przebiegający w lewo widząc najeżdżający za busem pojazd obwinionej J. S.. Widoczny stopień uszkodzeń pojazdów był wynikiem sumarycznej prędkości obu pojazdów w chwili zderzenia, M. (...) poruszał się z prędkością około 80 km/h, zaś M. (...) z prędkością około 70 km/h.

Sąd podzielił opinię biegłego uznając ją za logiczną i rzeczową, zawiera odpowiedzi na pytania postawione przez Sąd.

Mając powyższe ustalenia na uwadze Sąd uznał obwinioną J. S. za winną tego, że w dniu 02.12.2015 r. około godziny 16:50 w J. na ul. (...) kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) podczas manewru wymijania zmieniła tor jazdy na przebiegający w lewo w kierunku nadjeżdżającego z przeciwka pojazdu m. o nr rej. (...) doprowadzając do likwidacji bocznej bezpiecznej odległości pomiędzy pojazdami, w wyniku czego doprowadziła do zderzenia pojazdów oraz spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Swoim zachowaniem obwiniona J. S. wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 86 §1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd uniewinnił B. B. (1) od popełnienia zarzucanego jej wykroczenia.

Obie obwinione potwierdziły, iż jezdnia w miejscu zdarzenia jest na tyle szeroka, że bez problemu mogą minąć się tam dwa pojazdy. Do zdarzenia doszło na prostym odcinku drogi. Obwiniona B. B. jechała jako jedyny pojazd w stronę O., bezkolizyjnie minęła się z pierwszym z pojazdów w kolumnie, który dodatkowo był szerszy niż jadący za nim samochód J.S.. Nie miała żadnych powodów aby zjeżdżać do osi jezdni, lub ją przekraczać. Wręcz przeciwnie, jak sama obwiniona B. B. podkreśliła zachowywała ostrożność aby bezpiecznie minąć się z szerszym samochodem dostawczym. Obwiniona J. S. jechała jako drugi pojazd w kolumnie, za samochodem dostawczym. Z dokonanych ustaleń wynika, iż to J.S. zjechała w lewo likwidując bezpieczną odległość boczną pomiędzy pojazdami.

Do przypisania odpowiedzialności z art. 86 § 1 kw wymagane jest ustalenie, że kierujący pojazdem spowodował zagrożenie w ruchu drogowym, poprzez niezachowanie należytej ostrożności. Przy wymijaniu pojazdów wymagane jest zachowanie ostrożności i bezpiecznego odstępu od pojazdu wymijanego.

Sąd w zachowaniu obwinionej B. B. (1) nie dopatrywał się naruszenia zasad ruchu drogowego określonych w art. 23 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Poruszała się swoim pasem ruchu, nie zmieniała toru jazdy. Trudno przyjąć aby po bezkolizyjnym minięciu się z samochodem dostawczym zmieniła tor ruchu na przebiegający w lewo, w kierunku widocznego i nadjeżdżającego z przeciwka pojazdu J.S.. Przed B. B. nie jechał żaden pojazd, nie miała powodu by wykonywać manewr zmiany toru ruchu. Pies przewożony w jej pojeździe miał wydzielone miejsce na tylnej kanapie, obwiniona miała szelki i uprząż do przewożenia dużych psów, co wskazuje, iż zadbała o należyte warunki do transportu psa, tak aby nie utrudniał jej prowadzenia samochodu. Sąd uznał, że obwiniona B. B. zachowała wymaganą przy wymijaniu ostrożność, nie można jej zatem przypisać odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Odmienne Sąd ocenił zachowanie J. S., która nie wykonała obowiązków związanych z manewrem wymijania i jadąc za pojazdem dostawczym zmieniła tor ruchu na przebiegający w lewo, przez co zlikwidowała bezpieczny odstęp boczny pomiędzy pojazdami.

Wymierzona obwinionej J. S. kara 200 złotych grzywny jest odpowiednia do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 i § 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinioną J. S. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych i opłatą w kwocie 30 złotych, a także połową kosztów opinii biegłego uznając, iż osiąmane przez nią dochody pozwalają jej na ich uiszczenie.

W części uniewinniającej koszty postępowania zgodnie z treścią art. 118 § 2 kpw ponosi Skarb Państwa.

Dodatkowo na podstawie art. 118 § 2 kw w zw. z art. 119 kpw w zw. z art. 616 § 1 pkt. 2 kpk i art. 626 § 1 kpk Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionej B. B. kwotę 576 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez obwinioną z tytułu ustanowienia obrońcy w sprawie.